

храна, съ не добъръ вкусъ. Рибитѣ различавали тия звукове, и въ първия случай бързали къмъ мѣстото, отдето се раздавалъ звука, а въ втория случай удряли да бѣгатъ.

Съ какви органи рибитѣ улавятъ тия звукове, дали съ ухото, или това се извършва отъ кожата, или пъкъ отъ нѣкакъвъ другъ органъ, за сега още не се знае.

Обущата. Надали има друга частъ отъ нашето облѣкло да е претърпѣла съ времето толкова промѣни, както обущата. Старитѣ египтяни си правѣли обуца отъ папирусъ. По-богатитѣ носѣли обуца украсени съ разни шарки споредъ положението което имали въ държавата. Робитѣ носѣли сандали, на вътрешната страна на които имало изображение на робъ, което означавало покорността на това съсловие и че то трѣбвз да бжде тѣпкано съ крака.

Такива сандали носѣли гърцитѣ и римлянитѣ. Тѣхнитѣ обуца били направени отъ различна материя и украсени споредъ вкуса на притежателитѣ мѣ. Изключение правѣли обущата, които означавали нѣкаква обществена служба. Така напр. сенаторитѣ носѣли черни обуца, украсени съ златни и сребърни полумесеци.

Следъ известно време императоръ Маркъ Аврелий позволилъ да носятъ обуца отъ различни цвѣтове само жнитѣ отъ знатното общество, но тая заповѣдъ била постоянно нарушавана.

Въ Европа презъ XII и XIII в. носѣли обуца съ върхове дълги до 80—90 см.; тѣ били прикрепвани къмъ крака съ множество синджирчета. Често пжти по върховетѣ на обущата прикачвали разни дрънкулки, които произвеждали шумъ при всѣко мръдване на обувката

Презъ XV в. женската обувка била дълга половина метъръ. Тая мода въ Франция продължавала около 60 години и била премахната едва презъ времето на Карла IX.

Наскоро следъ това женитѣ почнзли да носятъ толкова малки обуца, че преди да ги обуятъ, трѣбвало да си потопятъ кръката въ студена вода.

Следъ сто години за пръвъ пжтъ въ Италия се явили обуца съ кокили, които бързо се разпространили по цѣлата страна. Но тѣ скоро изчезнали отъ мода защото се оказали неудобни и опасни при ходенето.